

Már nemcsak a szíve, hanem az egész emberiség léte a tét.

A *Wicked*
folytatása

„Mindent megkaptam, amit
a második kötetből vártam,
és még sok minden mást is.”

– Jen, *goodreads.com*

Torn

szétszakítva

fine selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

JENNIFER L. ARMENTROUT

Tern
szétszakítva

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Kedves Olvasó, ez a könyv neked készült.
Nélküled egyetlen könyv sem jönne létre. Ez sem.*

Első fejezet

AVÉREM, AMI OLYAN VÖRÖS VOLT, akár egy frissen letépett rózsza, úgy pezsgett a tenyerem közepén, mintha a végzet tűzhányója lett volna a kezem.

Én voltam a féltündér.

Aki miatt Ren ideköltözött. Hogy levadássza. Mert az átkozott Másvilág hercege szabadon járkált a halandók birodalmában, és az volt a terve, hogy összehozzon egy apokalipszisgyereket. Egy féltündérrel... Aki én voltam.

Pont én.

Émelygés fogott el.

Úgy éreztem, menten kidobom a taccsot a hálószobám fapadlójára.

Levegőért kapkodtam.

– Miért? Miért nem mondtad ezt el nekem?

Felnéztem Tinkre, aki leheletfinom szárnyait némán suhogtatva közelített felém. Miután annak idején a Saint Louis temetőben rábukkantam erre a nyavalyás brownie-ra, még arra is hajlandó voltam, hogy jégkrém-pálcikából sint készítsek a sérült lábának, a szakadt

szárnyát pedig gondosan bekötöztem. Hagytam, hogy már két és fél éve nálam lakjon, és még azért sem nyírtam ki, hogy az *én* pénze-
men rendelt össze minden vackot az Amazonról, mint valami gyűj-
tögető. De most ott tartottam, hogy egy jól irányzott rúgással áttes-
sékelem egy másik dimenzióba.

Tink összefonta a kezét a porcukros pólóján. Még a képén is fe-
hér foltok éktelenkedtek, úgy nézett ki, mint aki arccal egy kupac
kokóban landolt.

– Nem sejtettem, hogy idáig fajulnak a dolgok – mentegetőzött.

Felemeltem a kezemet, meleg vérem végigcsorgott a karomon.

– Pedig idáig fajultak!

Tink átrembent a bal oldalamba.

– Azt hittem, minden átjárót sikerült bezárnunk, Ivy. Senki nem
tudta, hogy van itt egy második kapu is. Meg voltunk győződve,
hogy ide már egyetlen uralkodó, herceg vagy hercegnő sem tud át-
jutni. A pusztá gondolata sem fordult meg a fejünkben.

Leengedtem a karomat, és megcsóváltam a fejemet.

– Tudod, mi a büdös helyzet, Tink? Ez az egész úgy most már
nemhogy nem egy pusztá gondolat, hanem egy Godzilla méretű, or-
bitálisan hatalmas baj!

– Jól van, már én is látom! – duzzogott Tink, majd rárepült a pap-
lanomra. – De nem szándékosan hazudtam neked.

Összeráncolt homlokkal megfordultam.

– Nem szívesen mondok ilyet neked, Tink, de ha valakinek nem
akarsz hazudni, akkor nem is teszed.

– Tuuuuodom! – fújta, és megindult az ágy vége felé. Potyogott ró-
la a porcukor, miközben mezítláb nagyokat lépdelve bele-belesü-
pedt a bíbor zsenília ágytakaróba. – De úgysem hittél volna nekem,
hiába mondom el. Amúgy meg nincs is tövistőröm, ugyebár.

Na, jó. Ebben igazat kellett adnom neki.

– De legalább akkor kinyöghettél volna valamit, amikor először szóba hoztam ezt neked!

Tink lehajtotta a fejét.

Mélyen beszívtam a levegőt.

– Tehát te már akkor tudtad, ki vagyok, amikor először megláttál engem, ugye?

– Igen – felelte, majd sietősen hozzátette: – De hogy te találtál rám, az teljesen véletlen volt! A szerencsén múltott. Vagy talán a sors akarta, hogy megismerjük egymást. Igen, biztos vagyok benne, hogy ez meg volt írva...

– Most hagyd abba! – szakítottam félbe.

Fájt a felismerés, hogy Tink egész idő alatt titkolózott előttem. Maró érzés áradt szét a torkomban és a mellkasomban. Már abban sem lehettem biztos, kicsoda is ő valójában.

Ahogy azt sem tudtam, *én* ki vagyok.

– Akkor éreztem meg, hogy tündérvér is folyik benned, amikor odaléptél hozzám. De igazad van. El kellett volna mondanom, Ivy-divy. Csak hát féltem... Féltem, mert fogalmam sem volt, mit teszel, ha megtudod. – Tink hirtelen széttárta kezét-lábát, és hanyatt vágta magát az ágytakarón. – Nem akartam, hogy kiborulj. Hiszen te mentettél meg. Nem szerettem volna, hogy valami hülyeséget tegyél, miután kiderül az igazság.

– Miért, szerinted mit csináltam volna? – csattantam fel. Elszorult a torkom a feltóduló érzésektől. – És most mit csináljak?

Tink hurkás karja a magasba lendült.

– Féltem, hogy... tudom is én... kárt teszel magadban.

Az ámulattól még a számat is nagyra nyitottam, de rögtön össze is rezzentem, amikor az arcom összezúzott, feldagadt bal felébe

belenyilallt a fájdalom. Hogy kárt teszek magamban? A földön heverő tövistőrre pillantottam.

– Nem – suttogtam, majd lehajoltam a törérrt, és a hegyét beletöröltem a pólómba. – Eszem ágában sincs meghalni.

– Jó ezt hallani – mondta erre Tink megkönnyebbülten, és a karjára támaszkodva felült.

A tövistört a komódra helyeztem, a vasrudak és a többi tör mellé.

– Nem tennék magamban kárt, Tink.

– De lehet, hogy megpróbálnál elmenekülni – hallatszott a brownie hangja mögülem, akkor már közelebbről.

Nagy levegőt vettem, hátha használ, de sokra nem mentem vele. Elmenekülni? Hát ezt kell majd tennem? Tinket megkerülve elléptem a komód mellől, ami a brownie Barbie baba méretét tekintve korántsem volt egyszerű mozdulat. Az ágyhoz vánszorogtam, leültem. Mérhetetlen kimerültség lett úrrá rajtam, és nem csak azért, mert szinte mindenhol sérülések borították a testemet.

Vadul cikáztak a gondolataim. Behunytam a szemem, hanyatt dőltem, a lábam nagyot puffant az ágyon. Görcsbe rándult a gyomrom. A pusztá gondolattól, hogy el kell mennem innen, hevesen vert a szívem. Mert ha fel kell szívódnom New Orleansból, az azt jelentette, hogy a Rendből is ki kell lépnem. És az nem olyan egyszerű. Nem úgy megy, hogy csak fogom magam, és kiszállok. Olyan ez, mintha egy katona engedély nélküli eltávon lenne. Körözést adnának ki ellenem, a Rend-tagok pedig keresnének. Minden államban van egységünk, sokáig nem is tudnék elrejtőzni előlük. Arról nem is beszélve, hogy ha felszívódnék innen, David azt hinné, hogy én is ugyanolyan áruló vagyok, mint... mint Val, és száz százalék, hogy értesítené a többi egység vezetőjét. De a Renden kívül más is idekötött – sok minden más.

A pokolba is! Rend-tagként az lett volna a kötelességem, hogy feladjam magam. De ez nem tűnt olyan egyszerűnek. Életemben először éreztem azt, hogy nem szabad a lelkiismeretemre hallgatnom.

És ennek Ren volt az oka.

Ha elmegyek innen, akkor őt is el kell hagynom, tudtam jól. És ennek már a puszta gondolatától is megszakadt a szívem. Szerettem. Az égiek a tanúi, hogy jobban odavoltam érte, mint a pralinéért és a fánkért. Márpedig ez nagy szó, hiszen az édesség iránti szenvedélyem felülmúlt mindent, amit egy pasi iránt valaha is éreztem. De tényleg, mi van, ha többé nem láthatom Rent?

Apró gombóccá akartam gömbölyödni az ágyon, de a pokolian sajtó bordáim figyelmeztettek, hogy azonnal verjem ki a fejemből ezt az ostoba ötletet.

Nem szabadott volna ennyire közel kerülnöm hozzá.

Folyton attól rettegetem, hogy ő is meg fog halni, mint mindenki, aki mellettem volt. De az még csak át sem futott az agyamon, hogy azért fogom elveszíteni, mert el kell mennem innen. Sőt el kell menekülnöm, amilyen gyorsan csak bírok.

Most akkor mi legyen? Az kizárt, hogy a herceg véghez vigye a tervét. Ha egy hercegnek és egy féltündérnek utódja születne, azzal a Másvilág összes kapuja megnyílna. Tárva-nyitva lennének, a tündérek pedig szabadon járhatnának át rajtuk. És attól kezdve az emberiség nem lenne más, mint a tündérek svédasztalos kínálata.

– Látod, már most ezen töprengsz – jegyezte meg Tink.

Mindenfélén járt az agyam, nem csak ezen.

Tink a behajlított térdemre szállt. Csakis azért nem csaptam le onnan, mert a végén úgyis nekem fájt volna.

– Azt hiszed, az egyetlen megoldás az, ha elmenekülsz. Pedig nem old meg semmit. Valami fontos dologról megfeledkezel. Vagyis hát

két fontos dologról – magyarázta, majd elhallgatott. – Ha jól belegondolok, nagyon sok mindenről megfeledekzel, mert beverted a fejed...

– Tink! – mordultam rá, mire végigtrappolt a lábamon. Olyan érzés volt, mintha egy macska lépdelne rajtam.

– *Bele kell egyezned!* – jelentette ki.

Kipattant a szemem, bár a bal oldali annyira feldagadt, hogy Tinket csak homályosan láttam. A brownie megállt a csípőmnél.

– A szexbe – folytatta, kezével tölcseért formálva a szája köré. – Bele kell egyezned abba, hogy a herceg szexelhet veled. Mert csakis így foganhat meg a gyerek. Az ígézet erre nem hat. Se semmilyen varázslat. Se erőszak, se trükk. Mindössze akarnod kell neked is azt, hogy...

– Tudom, mit jelent önszántamból szexelni! – vágtam közbe gyorsan.

– Dehogyan tudod! – Tink leugrott a csípőmről, és mellettem landolt az ágyon. – A herceg nem kényszeríthet rá. Persze, rá tudna venni, ez benne a szemétség, és ugyebár, amilyen alak, simán meg is tenné. De abból az aktusból biztosan nem foganna meg gyerek.

– Jó tudni! Tehát leteperhetne, de minék, hiszen abból úgysem születne meg az apokalipsziszébéi. Gond egy szál se!

Tink felvonta apró orrát.

– Tudod, hogy nem így értettem! – Felröppent, és a fejem fölé szállt. – De ennél van egy még nagyobb probléma, Ivy.

Felröhögtem. Pont úgy, mint aki kótyagos. És nem a piától, hanem attól, hogy bekattant.

– Mi lehet még annál is rosszabb, hogy féltündér vagyok? – Összeszorult a mellkasom, és már attól hánynom kellett, hogy hangoosan kimondtam a szót.

– Ugye azt mondtad, a herceg megízlelte a véredet? – faggatott Tink. – Miután harcoltatok.

Felvontam az orromat.

– Igen. Márminthegészen biztosan azt tette, miután... belélegzett.

– Akkor sehol nem fogsz tudni elrejtőzni előle. Mindenhol rád fog találni.

Kinyitottam a számat, majd becsuktam. Aztán ismét kinyitottam.

– Hogy micsoda?

Tink leszállt az ágytakaróra.

– Érezni fogja, hol vagy. Mehetsz akár Zimbabwébe is, bár azt sem tudom, hol van pontosan, csak jól hangzik, azért mondom. Rád fog találni. Mert most már a része vagy.

Lefagyott az agyam. Egyetlen értelmes gondolat sem jött, csak az, hogy mekkora szívás ez az egész.

– Most ezt komolyan mondog?

Tink bólintott, majd lehuppant mellém, és keresztbe dobta a lábát.

– Amikor egy őstündér, amilyen a herceg is, valakit belélegez, onnantól fogva örökre kapcsolódik hozzá – magyarázta halkán, mint-ha valaki meghallaná, mit mond. – Kötődni fog hozzád.

– Ó, te jó ég! – Ezzel már végképp nem tudtam mit kezdeni. Arcomat a kezembe tettem. Újra elkapott a rémület. – Akkor azt is tudja, most hol vagyok, igaz?

– Nagy eséllyel igen.

– És bárhova is megyek, tudni fogja, hol járok.

Szent szar! Rádöbbsentem, mit fog jelenteni mindez. A pusztá jelenlétemmel veszélybe fogok sodorni mindenkit. Ám egy dolgot nem értettem: ha a herceg tényleg kiszimatolta rajtam, hogy féltündér vagyok, miért nem jelent meg? Már egy hét eltelt azóta, hogy megküzdöttünk egymással. Mire vár?

– Ijesztő, mi? – szólalt meg Tink.

Az „ijesztő” szó nem adta vissza, mit éreztem akkor, bár találhatóbb megfogalmazás nekem sem jutott eszembe.

– Tudod, hogyan lehet megölni?

– Ugyanúgy, mint bármelyik őstündért. Levágod a fejét. Csak-hogy az ő esetében ez nem ilyen egyszerű.

Hát persze hogy nem. Még egy átlagos tündért sem volt könnyű kinyiffantani. Ha vaskaróval szúrtuk le, akkor csak visszaküldtük a Másvilágra. Akkor haltak meg, ha lenyisszantottuk a fejüket.

– De most nem is ez a legfontosabb – jelentette ki Tink, és megragadta a jobb karomat.

A csuklóm már nem sajtzott lüktetve, ami újabb jele volt annak, hogy a herceg valóban begyógyított néhány sebet azok közül, amiket ejtett rajtam.

A brownie-ra pillantottam, mire ő így folytatta:

– Senki nem tudhatja meg, hogy mi vagy.

– Igazán? Nem mondd! Pedig már azon gondolkodtam, hogy frissítem a Facebook-profilomat, és kiírom: féltündér vagyok.

Tink oldalra billentette keszesőke fejét.

– Nem is vagy fent a Facebookon, Ivy.

Sóhajtottam egyet.

De Tink nem szakadt le a témáról.

– Rád kerestem. Be akartalak jelölni, hogy megbökhesselek. Tudom, ma már nem menő ez a böködés, de én akkor is úgy gondolom, remek módja annak, hogy kifejezd, mennyire...

– Tisztában vagyok azzal, hogy nem mondhatom el senkinek – állítottam le, mert volt még mit kihúznom belőle. – De ő miért nem buktat le?

– Mert tudja, hogy ha kiderül, mi vagy, a Rend megöl.

Úgy mondta ezt, mintha a Harry Potterről beszélne, és nem rólam. Mintha valami rühes kutya lennék.

– A herceg nem fogja ezt megkockáztatni, még úgy sem, hogy rajtad kívül vannak más féltündér nők. Nem fogja azzal vesztegetni az idejét, hogy felkutasson valaki mást.

– Remek hír! – jegyeztem meg fanyarul.

Tink elengedte a kezemet.

– Még Rennek sem mondhatod el. Főleg neki nem.

Ránéztem Tinkre.

– Tudom, kiknek dolgozik. Azon a reggelen hallottam, hogy erről beszéltek, amikor mentél kaput őrizni. Az Elit-egység tagja. Elit, Rend... hogy lehet ennyire béna nevük!

– Honnan tudsz róluk?

A fejem mellé szállt. Lehajolt, és a fülembé súgta:

– Mert mindenható vagyok.

– Mi vagy? – Értetlenül ráncoltam a homlokomat. – Ugyan már! Kihúzta magát.

– Márpedig nagyon is vagyok!

– Nem azt akartad mondani, hogy mindentudó vagy?

Felpillantott a mennyezetre.

– Huh.

– Csak szólok: nem vagy mindentudó – közöltem vele, de azért rákérdeztem. – Vagy igen?

Tink kajánul elvigyorodott.

– Á, dehogy!

Erre már elöntött a méreg.

– Tink! Azt akarom, hogy őszinte legyél velem. Nincs több hazudozás! Nincs több mellébeszélés! Komolyan mondom. Muszáj lenne bíznom benned, de per pillanat nem megy.

Elkerekedett a szeme, majd térdre rogyott.

– Rá is szolgáltam.

Valóban. Hiszen befogadtam, erre ő végig hazudott. Nem számított, hogy nyomós oka volt rá.

Akkor is hazudott.

Aztán, mint akit hideg vízzel nyakon öntöttek, hirtelen kitisztult előttem a képlet. Hiszen én pontosan ugyanerre készültem: hazudni akartam Rennek, és... és mindenki másnak. Csak mert nyomós okom volt rá. Rádöbbsentem, hogy egy hajszálnyit sem vagyok jobb Tinknél.

– Jól ismerem az őstündéreket – folytatta Tink –, elvégre én is a Másvilágban éltem. Mindent tudnunk kellett róluk, ha életben akartunk maradni. A herceg és a hercegnő, a király és a királyné rendelkezik a legnagyobb hatalommal. De az Elitet ott is mindenki ismerte. Sok tündér lett az áldozatuk azok közül, akik átjárnak ide, a halandók birodalmába, még mielőtt bezárultak a kapuk.

Tink meséje egészen hihetőnek tűnt.

Hirtelen elkomorodott.

– Azért azon meglepődtem, hogy Ren is Elit-tag. Nem látszik elég okosnak vagy menőnek ahhoz, hogy ilyen fenegyerekek közé tartozzon.

– Márpedig Ren elég okos és elég menő! – vágtam rá dacosan. – És igazi fenegyerek.

– Tőlem aztán ezt hiheted! – felelte erre Tink, majd összefonta a karját maga előtt. – Ezen nem fogunk hajba kapni, még ha nem is értek veled egyet. Mindenesetre nem mondhatod el neki az igazságot! Végtére is pont az a kötelessége, hogy téged kinyírjon.

Elakadt a lélegzetem.

A kötelessége. Ugyanúgy, mint amikor a legjobb barátjáról, Noah-ról kiderült, hogy féltündér. Rend-tagként akkor is szó nélkül hagynia kellett, hogy a legjobb barátja hazainduljon tőlük. Még úgy is, hogy tudta, soha többé nem látja viszont. Istenem! Ren beszélt nekem arról, hogy még egyszer nem bírna keresztülmenni ilyenén. Nem. Arra jutottam, hogy nem tehetem ezt vele. Nem rakhatom rá azt a terhet, hogy tudja rólam az igazságot.

– Nem fogom elmondani neki – suttogtam.

Tink megbökte a karomat a lábával.

– Össze kell kapnod magad, Ivy! Most azonnal.

Ránéztem.

– Egy kicsit azért hadd sajnáljam magam!

– Majd sírsz a párnádba.

A szememet forgatva megcsóváltam a fejemet.

– Hékás, nem a *Csillagképző* valóságshow egyik epizódját nézed!

Mindenesetre Tinknek igaza volt. Nem mintha szándékomban állt volna elmondani Rennek az igazat, hisz még véletlenül sem akartam, hogy bántódása essen. Össze kellett szednem magam. Nem volt más választásom. Elmenekülni nem tudtam. És azt az egész gyerekcsináló örületet is átgondoltam. Kizárt dolog, hogy én azzal a rohadékkal hajlandó legyek ágyba bújni. Tudtam, hogy erőt kell vennem magamon, mert meg kellett akadályoznom, hogy a herceg véghez vigye a tervét.

Megborzongtam. Megállítani, és közben arra is ügyelni, hogy senki, még Ren se tudja meg, ki vagyok... Járt az agyam, mitévő legyek, de közben nem hagyott nyugodni egy kérdés.

– Valamit nem értek – szólaltam meg.

– Mit? – kérdezte Tink.

– Hogy lehet, hogy... féltündér vagyok? – méláztam a mennyezetet bámulva. – Nem emlékszem a szüleimre, de Ren azt mondta, ő utánuk nézett. Szerették egymást. Akkor hogyan történhetett?

Tink nem szólt.

Nem tudta a választ. Valószínűleg senki sem. Bármi megeshetett. Lehet, hogy anyám ágyba bújt egy tündérrel. Lehet, hogy úgy járt, mint Noah apja. Találkozott egy nőstény tündérrel, és teherbe ejtette, mielőtt megismerte azt a nőt, akit végül feleségül vett. Nem fért a fejembe, hogyan képes valaki szerelmeskedni egy tündérrel úgy, hogy tudja, kivel fekszik le.

Rebegő sóhaj hagyta el a számat. Tényleg jólesne kibőgni magamat, gondoltam. Belefűrnám a fejemet a párnába, aztán hadd jöjjön. És azzal kitörlődne minden az agyamból. Jó is lett volna, ha ilyen egyszerűen megy!

– El kell engedned! – szólalt meg Tink halkán.

Felé fordítottam a fejem.

– Kit?

– Rent. El kell engedned! Taszítsd el magadtól! Szakíts vele! Vagy mit tudom én. El kell távolodnod tőle, amennyire csak tudsz!

Ledermedtem.

– Azt már nem! – vágtam rá.

– Ivy...

– Nem! – ismételt meg, és felemeltem a bal kezemet. – Téma lezárva.

Tink dúlt-fúlt magában, de nem szólalt meg. Igen. Valóban az lett volna a helyes döntés, ha eltaszítom magamtól Rent. Mert mi van, ha tényleg rosszra fordul a helyzet? De nem voltam képes rá. És ez nagy eséllyel mindent jelentett rám nézve, csak jót nem.

Oké, beismerem, kizárólag rosszat jelentett.

De pont most, amikor végre találtam valakit? Most, amikor totál belezúgtam Renbe? Nem bírtam elengedni. Ahhoz túl önző voltam. Ő... ő az *enyém*, és hülye lennék lemondani róla rajtam kívülálló okok miatt. Ilyen és hasonló gondolatok kavargtam bennem. Úgy éreztem, nincs igazság. Hiszen én... megérdemeltem őt.

– Hát, jó – dünnyögte Tink.

Néhány percig csak feküdtem az ágyon, és próbáltam összefoltozni a cafatokra tépett lelkemet. Aztán sziszegve felültem, és megszólaltam:

– Letusolok.

– Hála gála! – Tink felpattant, és már húzódott is el az utamból.

– Lassan már olyan vagy, mint egy bűzös borz.

Sötét pillantást lövelltem felé, miközben feltápaszkodtam.

– A hajad már annyira zsíros, hogy hasáburgonyát lehetne sütni benne – tette hozzá könnyörtelenül, majd perdült egyet a levegőben, a maradék porcukrot is rám szórva.

Görnyedt háttal csoszogtam ki a fürdőszobáig.

– Kösz szépen! – morogtam.

Nyitottam az ajtót, mire Tink az arcom elé reppent. Hátrahőköltem.

– Tudom, hogy pipa vagy rám, és legszívesebben feldarabolnál és karkötőt készítenél a bőrömből.

Körbepillantottam.

– Hát, nem igazán erre gondoltam.

Elkerekedett szemmel nézett rám.

– Inkább lehúználak a klotyóban – közöltem vele.

Elakadt a lélegzete.

– De hát beragadnék a csészébe! És azok a csövek! Olyan ósdik már! Tényleg képes lennél ilyen tenni velem? Úgy, hogy nem is aranyhal vagyok?

A szememet forgattam.

Tink továbbra is előttem lebegett, de aztán hirtelen felém iramodott, és falatnyi kezét az arcomra tette.

– Ne haragudj rám!

Pislogtam. Igyekeztem felidézni, volt-e valaha is olyan, hogy Tink bocsánatot kért tőlem. Még akkor sem tett ilyet, amikor lelökte a laptopomat az erkélyről, miután úgy döntött, a friss levegőn szeretné megnézni a *Harry Pottert*. Vagy amikor felgyújtotta a kályhát, és a kedvenc takarómmal próbálta eloltani a tüzet. Vagy amikor... Ahh, rengeteg példát tudtam volna még sorolni, mikor nem kért bocsánatot, holott nem ártott volna.

– Lehet, hogy nem hiszed el, de nem amiatt maradtam veled, mert az vagy, ami – folytatta, és rám emelte fakó, másvilágbeli szemét. – Azért maradtam veled, Ivy, mert kedvellek. Mert fontos vagy nekem.

Szent szar!

Nyitottam a számat, hogy reagáljak rá valamit, de a bennem kavargó érzésektől gombóc nőtt a torkomban, és nyikkanni sem tudtam. Ismét rám tört a sírhatnék. Igazi csődtömeg voltam. Egy nagy rakás szerencsétlenség.

Tink elvigyorodott, felcsillant a szeme.

– Na, jó, bevallom, még azért is maradtam nálad, mert van Amazon Prime-előfizetésed.

Második fejezet

ANNYIRA KÉSZEN VOLTAM TESTILEG, AGYILAG ÉS PLÁNE LELKILEG, hogy zuhanyozás után minden erőmet össze kellett szednem ahhoz, hogy magamra öltsek egy pizsamanadrágot és egy pántos felsőt. Hajszárításhoz se erőm, se kedvem nem volt. Csak feltekertem a hajamat, és egy csattal összefogtam a fejem búbján.

Tizenegy lehetett, amire a nappaliba slattyogtam. Tusolás közben tartottam magam, hogy ne törjön fel belőlem az érzéscunami, igyekeztem lelakatolni, és messzire elhajítani a kulcsot. De hogy őszinte legyek, bárhogy kerestem is a kulcsot, amivel az érzelmeimet hűvösre tehetem egy Pandora-szelencében, sehol nem leltem. Mindenesetre addig nem voltam hajlandó kiszállni a zuhany alól, amíg elég határozottan nem éreztem azt, hogy ura vagyok a helyzetnek.

Elvégre nem is volt más választásom.

A konyhába menet észrevettem, hogy Tink szobájának az ajtaja résnyre nyitva. Odabent sötét volt, bár fogadni mertem volna, hogy még nem alszik. Korgó hassal vettem az irányt az ételes dobozok felé, amiket Ren korábban hozott. A szerencsében reménykedve patintottam fel a tetőt, és felsóhajtottam.

Maradt még egy fánk.

Egyetlenegy.

Tink szobája felé lestem, majd a pultról felkaptam egy papírtör-
lőt, és felmarkoltam vele a mennyei mannát. Aztán a hűtőből kivet-
tem egy gyömbérsört, a konyhaszekrényből pedig egy doboz Prin-
gles chipset.

Ez ám az egészséges táplálkozás! Mindegy, most megérdemlem,
győztem meg gyorsan magamat. Visszamentem a nappaliba, bekuc-
kóztam a kanapén, és bekapcsoltam a tévét. Egy zseni gyerekekről
szóló show-műsornál ragadtam le. Marokszámra toltam magamba a
kaját, miközben kattantan bámultam az adást. Több cukor és chips-
morzsa hullott a mellkasomra, mint amennyi a számban landolt.
Egyrészt lenyűgözött, mennyire okosak a kölykök, másrészt szégyell-
tem magam, hogy fogalmam sincs, mi Tádzsikisztán fővárosa, a tíz-
éves meg tudta.

Bealudhattam, mert arra riadtam fel, hogy puha ujjak simogatják
az arcom jobb oldalát. Kipattant a szemem. Egy sötétzöld indákkal
telerajzolt izmos kar látványa fogadott. A tekintetemmel követtem
felfelé az inda vonalát, egészen a sötét póló ujjáig. A póló alatt a vi-
lág legkívánatosabb rajzolata rejtőzött – arról már pontos emlékké-
peim voltak. És következett a nyak. Sosem gondoltam volna, hogy
egy nyak szexi tud lenni, pedig igen. Nem is akármennyire!

Ren ült a kanapé szélén, nekem pedig bizonytalanul szaltózott
egyet a szívem, ahogy még álomtól ittasan belém hasított egy izo-
nyatos gondolat. Vajon akkor is itt ülne, ha tudná, hogy féltündér
vagyok? Összeszorítottam a szemem. Tudtam jól a választ. Olyan
messze rohanna, amilyen messze csak bírna. Egy másik időzónába,
csak hogy minél távolabb kerüljön tőlem.

– Szia! – szólalt meg Ren azon a kívánatosan öblös hangján.

Vadítóan szexi. Tökéletesen szexi. Észbontóan szexi, és közben lágy, mint a csokoládé. És visszafogottan elegáns.

Na, most legyen elég, stoppoltam le gyorsan az agyamat.

– Jól vagy? – kérdezte.

Megköszörültem a torkom.

– Igen – feleltem, és közben azt mantráztam magamban, hogy ez így is van.

Kinyitottam a szemem, és észrevettem, hogy Ren egy chipses dobozt tart az ölében.

– Mit csinálsz azzal a chipsszel?

Gödröcske tűnt fel az arca bal felén. Ez a srác maga volt a gödröcskegyár. Másra sem vágytam, csak hogy végigpuszilgassam, sőt végignyalogassam a gödröcskéit. Igen, Ren arca igazi nyalánkság volt. Egy halom fánk. Az álla olyan volt, mint a márvány. A járomcsontja széles és magas, az orra pedig enyhén kampós, mintha valamikor eltörték volna, aminek nagy volt az esélye, tekintve, mivel foglalkoztunk. Az ajka telt és kifejező volt. És az a tekintet! Sűrű, sötét pillák keretezték a szempárt, amely oly élénkzöld színben ragyogott, mint a frissen feltárt smaragd.

Ren gyönyörű férfi volt. Annyira vonzó példány, hogy kinézetben bármelyik tündért lazán lekörözte volna. És ez nem volt semmi, hiszen a tündérek kivételesen szép teremtmények voltak az igézett és a valódi alakjukban is – főleg az utóbbiban. De Ren még így is felülmúlta őket, már csak azért is, mert a tündérekebe fikarcnyi melegség vagy emberség sem szorult.

– Hogy én mit csinálok a chipsszel? – kérdezett vissza nevetve, majd a magasba emelte a chipses dobozt, és megrázta. – De hisz már mind elfogyott!

Összevontam a szemöldökömet.

– Éhes voltam.

– Az üres dobozt ölelgetted.

Egy rakoncátlan göndör hajtincs hullott a homlokába.

Felhúztam a szemöldökömet.

– Nem is!

– Dehogynem. Úgy szorongattad, mint valami kincset. Alig bírtam kiszedni a kezedből.

– Csak azért, mert imádom ezt a fajta chipset.

– Az tuti!

Ren előrehajolt, és letette a dobozt a dohányzóasztalra. Ahogy a mellkasomra pillantott, a másik gödröcske is megjelent az arcán. Menten elöntött a forróság.

– Ráadásul tele vagy cukorral és morzsával.

Ó!

A forróság eltűnt.

– Éhes és fáradt voltam.

Ren felkacagott, majd lehajolt, és egy puszit nyomott a szám szegletére.

Egy újabb nyomorúságos gondolat kezdett megfogalmazódni. Vajon akkor is megcsókolna, ha...? De inkább elhessegettem a kérdést, és próbáltam valami jobb dologra terelni a figyelmemet. Már alig vártam, hogy Ren ismét meg tudjon csókolni, úgy rendesen. Mert a felrepedt számmal baromira nem ment.

Felemelte a fejét.

– Nocsak, a kis seggfej hagyott neked fánkot? – kérdezte.

Időnként így nevezte Tinket.

– Kemény egy darabot.

Halkan elnyomott egy káromkodást.

– És úgy tűnik, a nagy részét annak is a kebled kebelezte be.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Kösz szépen! – mormogtam, majd az oldalamra fordultam, hogy helyet csináljak Rennek.

Hátradőlt a kanapén, karját a háttámlára tette, és egész testtel felém fordult.

– Mennyi az idő? – érdeklődtem.

– Hajnali kettő múlt.

Leereszkedtek a pillái, miközben az ujját gyengéden végighúzta a pántos felsőm nyakkivágásán. Belebizseregtem.

– Kihaltak voltak az utcák. Nyoma sem volt a hercegnek, se azoknak a harcos lovagoknak, akik átjutottak a kapukon. Egy tündért láttam csak, de az is eltűnt a szemem elől a Royal közelében.

Próbáltam felülni, de Ren ujjá ismét kalandozni indult, ezúttal lefelé, a melleim közé. Bár nagyon igyekeztem, de nem volt egyszerű komoly témájú dolgokra koncentrálni úgy, hogy közben hozzám ért.

– Valami nem stimmel – szólaltam meg. – Nem értem, miért lapítanak ennyire, főleg miután a herceg kiszabadult.

– Talán így próbálnak életben maradni – felelte Ren. Még több ujjá szállt be a simogatásba. Megérintette a kék-zöld foltokkal tarkított oldalamat és a továbbra is sajgó bordáimat. – És valószínűleg mindannyian azon vannak, hogy megtalálják a féltündért.

Elakadt a lélegzetem, mire Ren elhúzta a kezét. Egymásra néztünk.

– Fájdalmat okoztam?

– Nem, dehogyan.

Nagyot nyeltem. Feltoltam magam ülő helyzetbe, és a kanapé karfájának dőltem. Ökölbe szorítottam a kezemet, amelyiket korábban a törrel megvágtam. Nem akartam, hogy Ren meglássa a sebet a tenyeremen. Nem mintha a sok sérülésnyom között pont ez az egy tűnt volna fel neki.